

KRANJSKI ZVON

ŽUPNIJSKI LIST ZA KRANJ IN OKOLICO.

Izdaja: mestni župni urad v Kranju.

Izhaja zadnji teden v mesecu.

L. 1936. Št. 5.

Posamezna šte. 1 Din.

Kako kdo moli.

Neki akademik se je z duhovnikom pogovarjal o molitvi. Potožil mu je, da skoraj nič ne moli. Molitvenik mu noben ni všeč, očenaša in zdravamarije se mu pa tudi ne zdi vredno ponavljati. Včasih kar sam po svoje nekaj moli.

Resnica je, da je težko dobiti dober molitvenik posebno za moške, ki niso tako dovtetni za mehka čustva, kakršna so v nekaterih molitvah, ki so jih sestavili otroško Bogu vdane in mehko čuteče duše. Toda človeku, ki sam včasih težko poišče pravih misli, so take knjige dobra opora pri molitvi in premišljevanju. Kdor je pa vaje bolj globoko misliti, si seveda mnogo lepih molitev sam sestavi. Zato je duhovnik omenjenemu akademiku svetoval, naj kar pridno nadaljuje s tem, da se bo z Bogom pogovarjal po svoje, kakor mu kdaj narekuje srce ter dušne in telesne potrebe.

Za očenaš mu je svetoval, naj ga samo premišljuje, če se mu ne zdi, da bi ga ponavljal in ponavljal. Zjutraj naj misli na prvo prošnjo: posvečeno bodi Tvoje ime. Čez dan, ko bo delal in trpel: zgodi se Tvoja volja. Opoldne, ko se bo okrepčal: daj nam danes naš vsakdanji kruh. Zvečer naj se spomni svojih pregreškov in naj moli: odpusti nam naše dolge, ne vpelji nas v skušnjava, reši nas hudega.

O Mariji je rekel, da ima vedno še dosti zaupanja vanjo. Zato mu je rekel duhovnik naj mu bo zdravamarija kakor lepa pesem. Lepa pesem se rada vedno in vedno poje. Tako naj nas misel na Marijo, ta krasni ideal ženstva vedno in vedno spet dvigne kakor v lepo pesem: Zdrava Marija, blagoslovljena, prosi za nas! Ta pesem — zdravamarija — je še posebno lepa, če ji pridružimo premišljevanje roženskih skrivnosti, tedaj se lahko poje v duši kar naprej in naprej.

Akademik se je duhovnikovega nasveta prijel in je pozneje izjavil, da tako prav lahko in rad moli. Mnogo je ljudi, ki mnogo molijo, pa zraven malo mislijo, kaj govore. Takim se rado zgodi, da besedilo molitve tako pokvarijo, da nima več nobenega pravega smisla. Slišal sem prav molitevno ženo, ki je na starost skoraj stalno molila v očenašu: zgodi se tvoja volja, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom itd. Več-

krat se sliši: ki je Devica Svetega Duha spočela. Prav resnega očanca sem slišal moliti: Češčena Marija, gnade polna ti si, Marija žegnan sad tvojega telesa. V neki družini je bilo dobro slišati pri skupni molitvi: Sveta Marija, Mati božja, prosi za našo smrt na ram.

Kaj ne, kako je smešno in žalostno obenem! Do smešnega pride zlasti pri otrocih, če premalo pazimo na njihovo molitev. Neki otrok je v veri molil: sedi na desnici Boga Očeta vseмогоčnega; sveti Anton bo prišel soditi žive in mrtve. Drugi: trpel pod koncem Pilatom. Tretji je vselej pri besedah „sedi na desnici Boga Očeta vseмогоčnega“ zašel v prvi del: „Stvarnika nebes in zemlje“, tako da je že šestič prišel naokoli in se še ni znašel, kako je to. Nekaj učenk višjega razreda pri liturgiki ni znalo prav dobredno očenaša in zdravamarije, ker niso nikdar same sebe poslušale, v kakšne napake so zašle. Na koncu še eno za kratek čas: neki prvoletnik ljudske šole je rekel, da je pri pasijonu videl tudi „tistega s konjskim podplatom“; mislil je Poncija Pilata.

Pa otrokom ni zamere. Za nas bi bilo pa le dobro, da bi včasih malo premislili, kako govorimo pri molitvi.

Prvo sv. obhajilo

bo letos v nedeljo 24. maja. Prejeli ga bodo skoraj vsi otroci prvega razreda. Delo svetniškega Pija X. in svete Cerkve za zgodnji prejem sv. obhajila dosega že popoln uspeh. In sicer lep uspeh! Saj se nedolžna mladina lahko najbolj nemoteno oklene svojega nebeškega Prijatelja. Mali kandidati se že z velikim veseljem pripravljajo na ta najlepši mladostni dan; tudi vsakdanjih žrtvic in drugih dobrih del so se mnogi lotili, da ž njimi do takrat lepo okrasijo svojo dušo. Naj bi tudi vsi domači pomagali pri tem veselju in dobro pripravi. Starše prvoobhajencev že zdaj vabimo, da se tudi oni takrat udeležijo sv. obhajila. Na dan slovesnosti, ki se bo vršila v župni cerkvi ob 9. uri, bodo klopi za prvoobhajanci rezervirane za starše in sorodnike.

Dan prvega sv. obhajila naj bo torej velik družinski in naš skupni župnijski praznik.

Dobrodelna organizacija v Šmartnem

Pred velikonočnimi prazniki je bilo ustanovljeno dobrodelno društvo za našo župnijo. Kakor v drugih industrijskih krajih tako je tudi pri nas precej očite, pa še več skrite revščine. Zato je bilo potrebno, da se je ustanovilo dobrodelno društvo, ki ima namen „dejansko izvrševati ljubezen do bližnjega in sicer s tem, da podpira uboge družine, bolnike, vdove in sirote, zlasti tudi zanemarjene otroke in se sploh zavzema za duhovni in telesni blagor bednih in pomoči potrebnih, ter netiti tako v članih ljubezen do Boga in do bližnjega“.

Gotovo je, da naši ljudje veliko žrtvujejo za reveže, saj vemo, da dan za dnem hodijo po hišah desetine brezposelnih, tujih ljudi, o katerih ne vemo odkod so in če so res pomoči potrebni. Med temi številnimi reveži so tudi delomrzneži, ki ne bodo prijeli za delo prej, dokler jih oblast k temu ne bo prisilila. Ti ljudje denarja ne porabijo toliko za potrebno hrano temveč za pijačo in tako zlorablajo krščansko ljubezen do bližnjega. Doma ti ljudje ne prosijo, ker bi jim ljudje ne dali, ker poznajo njihovo zanikernost; zato gredo v druge kraje, kjer so nepoznani, tam dobe podporo in tako pridejo do denarja.

Ko tako na eni strani podpiramo take dvomljive reveže, imamo doma ljudi, o katerih vemo, da so res potrebni in prav za te smo se doslej premalo brigali. **Zavedati se moramo, da je naša krščanska dolžnost, poskrbeti za naše domače reveže.** Telo tiste župnije, ki ni poskrbela za svoje siromake, močno krvavi iz velike rane, katero bo treba obvezati. Krščanstvo v taki župniji ni popolno. O tem nas jasno prepričuje zgodovina. Apostoli so imeli veliko dela z oznanjevanjem evangelija in delitvijo zakramentov; pa vendar niso pozabili na reveže. Ker sami niso imeli časa skrbeti zanje, so poklicali dijakone, katerih naloga je bila skrbeti za reveže, vdove in sirote. Med temi diakoni sta posebno znana sv. Štefan, prvi mučenec in sv. Lavrencij. In kakor so delali apostoli, tako so delali tudi kristjani poznejših časov. Kadar in kjer je bilo krščanstvo res živo in polno, tedaj in tam se je pokazala tudi organizirana skrb za ubošce. Ljubezen Kristusova jih je priganjala, da so radi njega pomagali bližnjemu. Zato so bili nositelji karitativnega dela vedno globoko religiozni ljudje. O tem priča zgodovina.

Da ne bi zanemarili tako lepega in širokega polja kršč. udejstvovanja v župniji, se je na pobudo iz škofije tudi pri nas ustanovilo dobrodelno društvo. Med delavnimi člani imamo zastopnike posameznih vasi može, žene, fante in dekleta; to pa zato, da imamo v evidenci vso župnijo. Reveži tistih vasi naj se v potrebi, kar na nje obrnejo.

Za veliko noč je stopilo društvo med reveže z majhno podporo — 800 Din se je razdelilo med potrebne v obliki nakazil za meso in moko. Nekateri so dobili tudi v denarju. Na ta način smo omogočili našim revežem, da niso le v dušah, ampak tudi pri mizi preživeli veselo velikonočne praznike. Blagajna se je

za praznike spraznila. Treba jo bo zopet napolniti.

Toda kako?

Računamo predvsem na dobra srca v naši župniji. Domače reveže sami preskrbimo in nikar ne računamo preveč s tujo pomočjo. Zato bomo v kratkem napravili zbirko po župniji. Nabiralci bodo prišli v vsako hišo; tako bo imel vsak priliko s skromnim darom pomagati bednim v župniji. Tudi tukaj bo veljalo: Zrno do zrna pogača, kamen na kamen palača.

Prav bi bilo, če bi tudi pri nas upeljali: „Mesto venca na grob tega in tega je daroval ta in ta Dobrodelnemu društvu za domače reveže tako in tako vsoto,“ kakor imajo vpeljana po drugih večjih krajih. Res je, da z vencem pokažemo ljubezen in spoštovanje do umrlega, res pa je tudi, ti venci umrlim nič ne koristijo. Če bi denar dali revežem bi ti če ne veliko, pa vsaj malo molili za pokoj njihovih duš. Ali bi ne bilo lepo, če bi se tedaj, ko se eden od družine loči od tega sveta in gre v večnost, iz hvaležnosti in ljubezni do njega spomnili tudi domačih revežev.

Morda bi se premožnejši župljani tudi v testamentu spomnili domačih revežev s kakim malim volilom; saj uči sv. pismo, „miloščina pokrije množino grehov.“

Tudi tovarne bo treba poklicati na pomoč, saj so prečesto prav one vzrok, da se v družino vgnezdi bolezen in z njo pomanjkanje in beda; zato naj bi tudi one prispevale v fond, ki je namenjen revežem.

Končno računamo še na pomoč javne oblasti. Slišimo da ima denar, katerega hoče razdeliti v tistih krajih, kjer imajo organizirano dobrodelnost.

Iz teh virov naj bi se polnila blagajna našega dobrodelnega društva.

Kakor se nasprotuje vsaki dobri stvari, tako se bo nasprotovalo tudi tej. Že se slišijo ugovori.

„Za reveže naj skrbi občina.“ Resnično in hvalevredno je, da občina vsako leto votira precejšnjo vsoto v ta namen. Nasprotno pa je tudi res, da imajo pravico od občine samo tisti reveži, za katere je podpora vnesena v proračunu. Gotovo je tudi, da postanejo ljudje revni in potrebni podpore tudi med letom, ko n. pr. izgubi delo, pride bolezen, smrt; v takem slučaju je treba takojšnje pomoči in ni mogoče čakati novega proračunskega leta.

Poleg tega mora naša akcija gledati na to, da pomaga ljudem tudi v dušnih potrebah. Občina da podporo, pri tem pa nič ne vpraša, kako revež živi, ali izpolnjuje svoje verske dolžnosti. Treba je takim revežem pokazati pot, po kateri se bodo otesli revščine, ki je le prepogosto zakrivljena. Veliko je revežev, ki so v duhovnem oziru zelo zanemarjeni. Tudi tukaj je potrebna pomoč, čeprav ne materialna. Občinske podpore se delijo v občinski pisarni, Kršč. dobrodelnost pa ponese podporo v hišo, na stanovanje siromaka, da vidi kakšne so razmere v hiši, da pomaga z dobro besedo.

Občina naj le še naprej podpira tiste, ki so stalne pomoči potrebni. Kršč. dobrodelnost naj priskoči na pomoč v slučaju sile in naj pomaga skriti revščini. Tako bo za oba dosti velik delokrog.

Slišal se je še drug ugovor: „Ta in ta je dobil, pa je manj potreben kot jaz“. Na to odgovarjamo, da ga ni človeka, ki bi mogel popolnoma pravično deliti take podpore. In če bi hoteli to doseči, potem je treba vsako dobrodelnost pustiti. Imamo voljo pomagati potrebnim. Dobe se pa tudi reveži, ki znajo svojo revščino pokazati v strašni luči in zato dobe večjo podporo kot oni, ki so morda bolj potrebni. Kakor vsaka stvar tako se tudi kršč. dobrodelnost da od revežev zlorablja. Kdo je bolj potreben, je pa večkrat zelo težko ugotoviti.

Odločno je treba zavriniti očitke, da je naša dobrodelnost politična. Cerkev je skrbela za reveže že tedaj, ko se je morala skrivati pod zemljo, ko še ni bilo modernih držav, ko še ni bilo predvojnih ali povojnih političnih strank in borb. „Reveže boste imeli vedno med seboj“, je dejal naš Zveličar in Cerkev je poklicana, da za reveže skrbi, verniki so pa dolžni, da jo v tem delu podpirajo in naj spadajo potem k tej ali oni politični skupini.

Morda se bodo našli še drugi ugovori. Držalo pa bo tudi tukaj, kar drži povsod v podobnih slučajih, da tisti, ki zabavljajo, nič ne prispevajo. Zakaj? Zato ker hočejo opravičiti svoj egoizem in pod plašč pravičnosti skrivajo svojo naivno ljubezen do bližnjega. Zato na take naša dobrodelnost ne bo računala.

Ko začenjamo to prepotrebno delo, je treba povdariti, da bi se delavni člani odlikovali v bogoljubnem življenju. Iz božjih studencev milosti bodo dobili spoznanje, po katerem bodo mogli ločiti potrebne od nepotrebnih in ob pravem času v dušnih in telesnih stiskah pomagati našim revežem. Saj je „ljubezen iznajdljiva in vse prenese.“

Bog naj nam da svojo pomoč, da bi v delavnih članih, ki bodo to delo vodili, in v župljanih, ki bodo delu stali ob strani, in v revežih, ki bodo tega dela deležni, pripravil ugodna tla, da bo društvo doseglo svoj namen in s tem pomagalo poživiti in poglobiti kršč. življenje v župniji. Rešitev duš pa naj bo tudi tukaj najvišji zakon.

Karitativni tečaj.

Po vseh župnijah v kranjski dekaniji se bodo ali so se že ustanovile dobrodelne organizacije, ki bodo ali samostojna društva kot Vincencijeve ali Elizabetne družbe, ali pa kot odseki Katoliške akcije.

Za vse člane teh karitativnih organizacij in za vse prijatelje krščanske dobrodelnosti, se bo vršil v nedeljo, dne 3. maja v Delavskem domu v Kranju karitativni tečaj, ki ga bosta vodila preč g. prior Valerijan Učak in g. dr. Alfonz Levičnik, profesor.

Pri karitativnem tečaju hočemo poglobiti svojo krščansko dejavno ljubezen in napraviti določen program, po katerem se bo vršila naša dobrodelnost v celi dekaniji. Velike naloge nas čakajo: brezposelnost, revščina, zanemarjena mladina, zloraba krščanske do-

brodelnosti . . vse to so vprašanja, ki jih je treba rešiti s krščansko ljubeznijo.

K tečaju vabimo vse prijatelje krščanske dobrodelne akcije.

Župnija Kranj

Oznanila za maj.

1. Prvi petek v mesecu pričetek šmarnične pobožnosti, zj. ob 6. sv. m. pred Najsvetejšim, zvečer ob pol osmih šmarnice s petimi litanijami M. B.

Šmarnice se vrše zvečer in sicer od 1. do vštetelega 15. maja ob pol osmih, od 16. do konca maja pa ob 8. uri zv. Ob nedeljah in praznikih so šmarnice ob 7. uri zv. s petimi litanijami M. B., pri katerih naj poje odpeve in pesmi vsa cerkev. Zjutraj je vsak dan ob 6. sv. maša s petjem.

3. III. ned. po veliki noči, prva nedelja v mesecu, ob 6. sv. maša pred Najsvetejšim, mesečno sv. obhajilo za moške. Popoldan je ob pol sedmih najprej ura molitve, na to pa šmarnice.

10. IV. ned. po veliki noči, služba božja po navadi, pop. ob pol sedmih shod za žensko Marijino družbo.

17. V. ned. po veliki noči, služba božja po navadi.

18. 19. 20. prošnji dnevi. V ponedeljek 18. ob pol šestih v župni cerkvi sv. maša in po maši gre procesija na Pungert, kjer je pridiga in sv. maša. V torek 19. je zjutraj sv. maša ob pol šestih in gre na to procesija na Hufe, kjer je pridiga in sv. maša. V sredo 20. maja bo zj. sv. maša ob 6. Prošnja procesija pa gre v Čirčiče po sv. maši, ki bo ob 8. uri. Ker so osnovne šole dolžne udeležiti se prošnjih procesij in ker je za nekatere otroke prezdodaj, da bi prišli že k sv. maši ob 6. uri, bo zadnja prošnja procesija šla iz župne cerkve po sv. maši, ki se prične ob 8. uri. Vsi šolski otroci iz Kranja in Primskevega se udeležijo sv. maše ob 8. uri v Kranju, nato gre procesija v Čirčiče, kjer je pridiga in sv. maša.

21. Vnebohod Gospodov, zapovedan praznik, ob 6. sv. maša z enim blagoslovom, ob 10.30 peta sv. maša z dvema blagoslovoma, po 6. sv. m. vesoljna odveza za III. red.

22. Pričetek devetdnevniče na čast Sv. Duhu.

24. Nedelja v osmini Vnebohoda, služba božja po navadi.

30. Vigilija k binkoštim, strogi post, pritriganje pri jedi in zdržek mesnih jedil. Ob 6.30 blagoslov krstne vode in na to peta sv. maša.

31. Binkoštna nedelja, Sv. Kancijan in tov., god farnih patronov, ob 6. sv. maša z dvema blagoslovoma, ob 10.30 slovesna sv. maša z dvema blagoslovoma. Celodnevno češčenje sv. R. T.: Na predvečer se slovesno potrka. Vsako uro molitve naznani veliki zvon. Uro molitve opravijo: od 12. do 1. III. red, od 1. do 2. ljudsko šolska mladina, od 2. do 3. žene, od 3. do 4. dekleta, od 4. do 5. moški, od 5. do 6. gimnazijski dijaki, od 6. do 7. splošna ura molitve. Ob 7. šmarnična pridiga, slovesne pete litanije M. B., zaključek šmarnic, zahvalna pesem.

Darovanje za cerkev je pri vseh dopoldanskih in popoldanskih službah božjih. Darovanje za župno cerkev prav toplo priporočam.

Prvo sv. obhajilo se vrši v nedeljo, dne 24. maja.

Župnija Šmartin pri Kranju

Oznanila za maj.

1. Sv. Filip, začetek šmarnične pobožnosti, ki bo ob delavnikih ob pol 6 uri zjutraj, ob nedeljah in praznikih ob 7. uri zvečer.

3. III. ned. po vel. noči. Božja služba po navadi.

4. Sv. Florijan. Ob 6. obljubljen sv. maša za Stražišče v Crngrobu.

10. IV. ned. po vel. noči. Zjutraj in ob 9. božja služba v farni cerkvi, ob 6. in 9. uri tudi pri. sv. Joštu.

Procesije križevega tedna: V ponedeljek v Stražišče, v torek v Zgor. Bitinje, v sredo v Sred. Bitinje.

21. Vnebohod Gospodov. Božja služba zjutraj, ob 9. uri z blagoslovom.

24. VI. ned. po vel. noči. Božja služba zjutraj in ob 9. uri v farni cerkvi, ob 9. uri tudi na Bregu.

30. Zapovedan post pred bink. praznikom. Po šmarnicah blagoslov krstne vode in peta sv. maša.

31. Binkoštni praznik. Zjutraj sv. maša z blagoslovom, ob 9. uri peta sv. maša. Zvečer ob 7. sklep šmarnic in zahvalna pesem.

Na Bregu so ob nedeljah in praznikih šmarnice ob 4. uri popoldne.

Umrli:

Peter Peternel, zak. sin delavca, star 3 leta, umrl v Zg. Bitinju 1. aprila.

Alojzij Ovsenar, zak. sin pletarja star 1 in pol leto. Umrl na Bregu dne 8. aprila.

Poročeni:

Zalar Karl, delavec iz Stare cerkve pri Kočevju in Kovač Amalija, tkalka, roj. v Prezidu, poročena 13. aprila.

Zaletel Franc, žimoprejec v Stražišču in Anica Pezdirc, tkalka roj. v Podzemlju, poročena 19. aprila.

Razno

Iz katoliške cerkve sta izstopila Vabornik Vaclav, roj 30. sept. 1881. v Bristanu na Češkem, čehoslovaški državljan in Božena Banska, roj 5. avg. 1905. v Žiželicah ČSR., čehoslovaška državljanica, oba stanujoča v Kranju.

Povečanje Marijanišča. Naš župnijski karitativni zavod Marijanišče je postal premajhen. Vsi prostori so prenatrpani tako, da več ni bilo mogoče sprejeti v zavod ne dijakinj ne sirot in ne gojenk gospodinjske šole. Bilo je nujno potrebno, da se pridobi več prostorov v zavodu, radi tega se je Vincencijeva družba odločila, da bo letos izvršila prezidavo, povečanje poslopja na severni strani. Poslopje se bo podaljšalo za 8 metrov. Vsa dela so preračunjena do okrog 240.000 Din. Vsega denarja imamo na razpolago za prezidavo le Din 70.000. Dobrim srcem priporočamo naš zavod, da se ga spomnijo z večjimi prispevki. Naši farani dajejo podpore za razne dobrodelne namene izven župnije, imamo pa v svoji župniji potrebe, ki so morda še večje, kakor drugod. Najprej moramo skrbeti za svoje dobrodelne ustanove, potem pridejo drugi na vrsto. Mnogi morda niti ne vedo, koliko potreb je doma. Vsej naši javnosti se torej priporočamo, da nam pomaga, da homo mogli izvesti razširitev našega Marijanišča.

Vincencijeva družba v Kranju.

Tudi letos je tukajšnja „Vincencijeva družba“ obdarovala za velikonočne praznike lepo število revežev. V ta namen so članice odbora pobirale v Kranju, na Primskovem in na Rupi prostovoljne prispevke, ter nabrale: 4292 Din, 32 kg bele moke, 117 jajec, 25 kg pšena, 10 parov nogavic, 8 majc, 2 oblecki, 5 termorjev, 1 gumijevo blazino in 5 m gumiranega platna.

Za nabrani denar se je kupilo: kravo za	1667 Din
primanjkaajoče meso za	285 Din
bele moke za	1113 Din
slanine za	885 Din
sladkorja za	237 Din 50 p.
skupni izdatki: 4187 Din 50 p.	

Obdarovanih je bilo: 50 družin oz. posameznikov iz Kranja, 39 družin oz. posameznikov iz Primskovega, 15 družin iz Klanca in Huj, 6 družin iz Rupe, 5 družin iz Kokrice, 6 družin iz Struževega, 11 družin iz Čirčič, 8 družin iz Gorenje Save, skupaj 140 družin.

Vsem številnim dobrotnikom „Vincencijeve družbe“ v Kranju sfoteró Bog povrni. Saj smo tudi pri zbiranju za letošnjo velikonočno obdaritev doumeli resnico: čim več revežev Bog dopusti, tem več dobrotnikov podpira naše delo.

† Piber Ivan:

Dekan Anton Koblar.

Dne 12. julija 1854. se je rodil v Železnikih št. 98 Anton Koblar kot sin ugledne rodbine. Oče mu je bil Jožef Koblar (umrl 11. julija 1868), mati pa Ana Žan. Krstil ga je njegov poznejši župnik Ivan Zorc. V ljudsko šolo je hodil doma v Železnikih, kjer mu je bil prvi učitelj obče znani rodoljub Levičnik. Pri njem se je deček naučil celo cirilice. Ker je bil bolj siromašnih staršev, so ga dali učiti kovaške obrti z namenom, da bo fant že v otroških letih okusil težo življenja in si znal z delom svojih rok služiti kruh. Ker pa je marljivo in nadarjeni deček kazal veselje do učenja, so ga skrbni starši poslali v šolo v Škofjo Loko. Tu je dovršil tretji in četrti razred z odliko 3. avgusta 1867. Ravnatelj in katehet ondotne glavne šole je bil Franc Rome, učitelj pa Josip Kramar. Nadaljeval je svoje študije na gimnaziji v Kranju, izdelal prvi razred obepolletji s prav dobrim uspehom. Bil je prvi odličnjak. V krščanski nauku ga je poučeval prvo polovico leta Anton Brodnik, drugo pa še sedaj živeči zlatomašnik Tomo Zupan. V prijateljski družbi je Koblar večkrat pripovedoval: Brodnik me je naučil čedno pisati. In res! Pisava Koblarjeva razkriva tudi njegov značaj: natančnost, značilen izraz njegove bitnosti. Nadaljeval je svoje gimnazijske študije v Ljubljani, kamor je bil sprejet na priporočilo g. Toma Zupana v Alojzijevišče dne 21. septembra 1868, in sicer brezplačno. Odlikoval se je v vseh predmetih, zlasti pa mu je bil pri srcu materini slovenski jezik. Po dovršenih študijah je vstopil v ljubljansko bogoslovje. Takrat je vladal na stolici sv. Maksima škof Vidmar. Tudi v semenišču je bil zgled tovarišem v pridnosti in učenju. Posebno ga je zanimala že takrat lepota materinega jezika in slovenska zgodovina. Dne 11. julija 1878. je dobil od vlade tako imenovani „Tischtitel“ in bil posvečen kot tretjeletnik 27. julija 1878. Že prihodnje leto, 27. avgusta 1879, ga je imenoval škof Pogačar, ki je spoznal v Koblarju velik talent, za svojega dvornega kaplana. Kot škofijski kaplan in tajnik je rad pomagal, kjerkoli je le mogel, zlasti ob nedeljah in praznikih sobotom v dušnem pastirstvu. Posebno je rad zahajal v Presko k takratnemu župniku Alešu. Koncem junija 1881. je odšel v Rim, kjer si je ogledal zgodovinske zanimivosti večnega mesta. Leta 1882., dne 30. septembra, je bil imenovan za administratorja Kirchenberg-Gallenbergovega kanonikata. Pet let je do smrti škofa Pogačarja uspešno deloval v škofijski pisarni. Dne 18. aprila 1884 je bil poslan za kaplana v Mengeš. Mimogrede bodi povedano, da je bil v škofijski pisarni do izstopa v duhovno pastirsko službo tudi urednik „Škofijskega lista“.

(Dalje prihodnjic)